

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/60/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012200848
Dátum vydania rozhodnutia:	02.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200848.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Příbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská 68, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 037-P/04-2012 zo dňa 17. apríla 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. konania 4S 86/2012- 102 zo dňa 28. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 86/2012- 102 zo dňa 28. marca 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S/86/2012-102 zo dňa 28. marca 2014 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 037-P/04-2012 zo 17.04.2012, ktorým rozklad žalobcu zo dňa 05.01.2012 zamietol a rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej aj „úrad“) č. 118-3000/SK/7/2011 zo dňa 21.12.2011 o uložení pokuty vo výške 654 500,00 € podľa § 149 ods. 1 písm. a) zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZVO“) potvrdil. Dôvodom uloženia pokuty bolo, že žalobca uzavrel zmluvu na predmet zákazky „Komunikačný plán Operačného programu Životné prostredie pre programové obdobie 2007-2013 a návrh jeho realizácie na roky 2008-2013“ (ďalej len Komunikačný plán) rokovacím konaním bez zverejnenia a to bez splnenia podmienky na jeho použitie.

Krajský súd v Bratislave v rozsudku konštatoval, že žalobca postupoval už pri vymedzení predmetu súťaže návrhov v rozpore s § 103 ods. 1 v spojení s § 103 ods. 2 ZVO, keďže súčasťou vymedzeného predmetu súťaže návrhov boli tiež služby, ktoré nie je možné považovať za písomne alebo graficky vyjadrený výsledok vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka, ktorý je pre vyhlasovateľa užitočný ako podklad na zadávanie zákazky. Takéto poskytnutie plnení, resp. služieb, ktoré svojou povahou nespádajú pod definíciu návrhu podľa § 103 ods. 2 ZVO nemôžu byť predmetom súťaže návrhov. Nadväzujúc na

uvedené neboli žalobcom splnené podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia. Dôkazné bremeno o existencii použiteľnosti takéhoto rokovacieho konania musí byť dôsledne zdôvodnené a preukázané, čo je bremenom žalobcu, čo sa v danom prípade nestalo. V nadväznosti na uvedené skutočnosti súd konštatuje, že žalobca nebol oprávnený použiť postup rokovacieho konania bez zverejnenia podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZVO, ako postup vedúci k zadaniu zákazky na poskytnutie služby tomu účastníkovi, ktorého návrh porota vyhodnotila ako víťazný v súťaži návrhov, s cieľom uzavrieť zmluvu, keďže požiadavka na realizáciu časti predmetu zákazky bola už v prvotnej etape verejného obstarávania, teda v súťaži návrhov stanovená v rozpore s § 103 ods. 1 v spojení s odsekom 2 ZVO.

Tvrdenia žalobcu, že zadávať realizáciu súťažného návrhu prostredníctvom iného postupu zadávania zákazky ako rokovacie konanie bez zverejnenia, by spôsobilo neúmernú časovú a administratívnu záťaž, považoval krajský súd za irelevantné, nakoľko posudzovanie administratívnej a časovej záťaže pri použití konkrétneho postupu zadávania zákazky nemožno priorizovať pred dodržaním ustanovení ZVO, najmä princípov tam uvedených. Ani tvrdenie žalobcu, že rozsiahly a komplikovaný charakter neumožňoval realizáciu návrhu víťazného uchádzača iným uchádzačom podľa krajského súdu neobstojí lebo nebolo ničím podložené. Nepreukázalo sa, že by služby, ktoré boli predmetom zmluvy, ktorá bola výsledkom rokovacieho konania bez zverejnenia (napr. zabezpečiť výrobu a odvysielanie rozhlasových spotov ... a administratívy všetkých podujatí, redaktorské práce, editorské práce a jazykové korektúry v slovenčine a v príslušných jazykoch podľa potreby, a to v angličtine, nemčine, francúzštine, rómčine, maďarčine a ukrajinčine, prípravu, tlač a distribúciu propagačných, informačných a metodických materiálov) boli viazané na víťazného uchádzača. Krajský súd si osvojil tvrdenie žalovaného, že predmetné služby dokáže poskytnúť celé spektrum uchádzačov pôsobiacich na relevantnom trhu a bolo preto povinnosťou žalobcu poskytnutie týchto služieb obstaráť postupom zadávania zákazky podporujúcim čestnú hospodársku súťaž.

Krajský súd v Bratislave zdôraznil, že rokovacie konanie bez zverejnenia je pri verejnom obstarávateľovi, ako aj pri obstarávateľovi postupom, pri ktorom je nevyhnutné splniť niektorú z podmienok na jeho použitie uvedenú v ZVO. Je to postup verejného obstarávania, ktorý sa všeobecne považuje za najmenej transparentný a mal by sa používať len vo výnimočných prípadoch. Preto je potrebné aj podmienky na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia vykladať reštriktívne.

Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorú je Slovenská republika povinná dodržiavať, najmä v rozhodnutí C-394/02 Európska komisia vs. Helénska republika, Súdny dvor Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) zaujal v prípade uzavretia zmlúv rokovacím konaním bez zverejnenia stanovisko, že musia byť splnené tri podmienky a to:

existencia nepredvídateľnej udalosti,

časová tieseň, kedy nie je možné dodržať časové limity stanovené pri iných súťažných postupoch verejného obstarávania,

kauzálna väzba medzi nepredvídateľnou udalosťou a časovou tiesňou, ktorá z nej vyplýva.

Využitie rokovacieho konania bez zverejnenia podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZVO preto môže slúžiť len na dopracovanie pôvodného, v súťaži návrhov predloženého návrhu. Extenzívne využitie predmetnej podmienky na použitie rokovacieho konania bez zverejnenia by znamenalo absolútne popretie zmyslu verejného obstarávania, ktorého cieľom je získanie najlepšej hodnoty za vynaložené verejné finančné prostriedky.

Vo vyššie uvádzanom kontexte podľa prvostupňového súdu žalovaný správne poukazoval aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-340/02 bod 41, ktorého cieľom je najmä varovať pred použitím výnimky zo smernice (povinnosť zverejnenia oznámenia), za účelom obchádzania transparentného nakladania s verejnými prostriedkami.

Vo veci námietky neurčitosti výroku krajský súd zistil, že výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného znie: „Účastníkovi konania sa ukladá pokuta v celkovej výške 654 500,00 EUR (slovom: šesťstopäťdesiatštyritisíc päťsto EUR) podľa § 149 ods. 1 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom

obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14.11.2008 za to, že uzavrel zmluvu na predmet zákazky „Komunikačný plán Operačného programu Životné prostredie pre programové obdobie 2007 - 2013 a návrh jeho realizácie na roky 2008 - 2013“ rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienky na jeho použitie.

Účastník konania je povinný uloženú pokutu zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet správneho orgánu číslo 7000062713/8180, vedeného v Štátnej pokladnici s uvedením identifikačného variabilného symbolu 118300SK11 a konštantného symbolu 0558.“

Výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného č. 037-P/04-2012 zo dňa 17.04.2012 znie: „Rozklad účastníka konania zo dňa 05.01.2012 zamietam a rozhodnutie úradu č. 118-3000/SK/7/2011 zo dňa 21.12.2011 o uložení pokuty vo výške 654 500,00 EUR (slovom šesťstopäťdesiatštyritisíc päťsto EUR) potvrdzujem.

Uloženú pokutu je účastník konania povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet číslo: 7000062713/8180, vedeného v Štátnej pokladnici s uvedením identifikačného variabilného symbolu: 1183000SK11 a konštantného symbolu: 0558.“

Podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), (ďalej len „Správny poriadok“), ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku je vyvoditeľné, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Súd konštatuje, že tvrdenie žalobcu nemá opodstatnenie. Výrok je riadne identifikovateľný a vykonateľný, pretože obsahuje skutok určitý, zrozumiteľný, nezameniteľný s iným skutkom.

Pokiaľ ide o námietku, že nie je zrejmé akým spôsobom pri ukladaní pokuty žalovaný prihliadol na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti, súd uvádza, že žalovaný postupoval v zmysle § 149 ods. 1 písm. a) ZVO správne, keďže z obsahu uzavretej zmluvy vyplýva zmluvná cena vo výške 13 090 000,00 € s DPH, z čoho 5 % činí sumu 654 500,00 €. Ide o obligatórny postup pri zmluvnej cene, preto nemohol žalovaný vychádzať z vlastnej správnej úvahy v inom rozmedzí a z kontextu odôvodnenia rozhodnutí správneho orgánu je povaha, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti zrozumiteľná. Preto námietku žalobcu krajský súd nepovažoval za dôvodnú.

Čo sa týka námietky žalobcu, že Protokol podpísali len dvaja zo štyroch kontrolórov súd ju považuje za neopodstatnenú z týchto dôvodov: Z administratívneho spisu vyplýva, že poverením č. 55/2009 ku kontrole zo dňa 27.10.2009, boli vykonaním kontroly poverení zamestnanci Úradu: vedúci skupiny - Mgr. F. C. a členovia skupiny - JUDr. R., Mgr. D. a JUDr. L.. Protokol o výsledku kontroly podpísali dvaja poverení pracovníci Úradu (Mgr. D. a JUDr. L.).

Základné pravidlá kontrolnej činnosti upravuje zákon č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kontrole“). S výnimkou podľa rozhodovania o predpojatosti, sa na kontrolu vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, t. j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (§ 10 ods. 4 posledná veta zákona o kontrole).

Zákon o kontrole podľa krajského súdu neupravuje to, že protokol musia podpísať všetci kontrolóri. Tí, ktorí ho podpísali boli však kompetentní protokol podpísať. Protokol o vykonanej kontrole a zápisnica o prerokovaní Protokolu v zásade nie sú rozhodnutiami vydanými v správnom konaní, ale sú v prvom rade správami, či záznamami o tom, že bola vykonaná kontrola a aké boli jej zistenia. Nevzťahuje sa na ne preto požiadavka formálnych náležitostí rozhodnutia podľa správneho poriadku, resp. podľa osobitného predpisu, ale tieto ich náležitosti sú upravené osobitne (napr. § 13 ods. 1 a ods. 6 zákona o kontrole). Keďže žalovaný vyššie stanovené kritériá dodržal, krajský súd napadnutý protokol považoval za platný.

Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležité odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá

nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP .

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktoré odôvodnil nasledovne:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave považuje za nesprávny najmä z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O. s. p., keďže Krajský súd v Bratislave dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Krajský súd v Bratislave dospel bez nariadenia pojednávania k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V tejto súvislosti potvrdil závery rozhodnutia žalovaného, podľa ktorých mal žalobca postupovať pri uzavretí zmluvy na predmet zákazky „Komunikačný plán Operačného programu Životné prostredie pre programové obdobie 2007-2013 a návrh jeho realizácie na roky 2008-2013“ (ďalej len „Komunikačný plán“) rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienky na jeho použitie.

Ďalej sa Krajský súd v Bratislave nestotožnil s dôvodmi žaloby, pokiaľ ide o námietky neurčitosti výroku rozhodnutia žalovaného, nedostatku správnej úvahy pri ukladaní pokuty (vzhľadom na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti), nepotvrdenie záverov Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní, vedúcim kontrolnej skupiny, nedostatočné oboznámenie sa s podkladmi rozhodnutia žalovaného.

Krajský súd v Bratislave sa vôbec nezaoberal vyjadrením žalobcu z 23. januára 2014, z ktorého vyplýva, že žalovaný v rovnakých skutkových prípadoch rozhodol odlišne, a teda za rovnaké konanie u iných subjektov nevyvodzoval zodpovednosť za správny delikt. Žalovaný práve u iných subjektov pri posudzovaní zákonnosti postupu uzatvorenia zmluvy rokovacím konaním bez zverejnenia v nadväznosti na výsledky súťaže návrhov, prihliadol na svoju aplikačnú prax v rokoch 2007, 2008, 2009 a súčasne sám zdôraznil, že je povinný zachovávať pri rozhodovaní a vyhodnocovaní súladu jednotný výklad pri vlastnej rozhodovacej činnosti.

Konkrétne žalobca vo vyjadrení z 23. januára 2014 poukazoval na závery z kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní vykonávanej zamestnancami žalovaného u kontrolovaného subjektu: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej len MDVaRR). V danom prípade išlo dodržiavanie zákona o verejnom obstarávaní pri zadávaní súťaže návrhov s názvom „Komplexný návrh riadenia a implementácie operačného programu vrátane kľúčovej a nezastupiteľnej aktivity implementácie zabezpečovania informovanosti verejnosti a komplexného zabezpečovania súvisiacich služieb podľa návrhu účastníka“ a s tým súvisiaceho rokovacieho konania bez zverejnenia podľa § 58 ods. 1 písm. h) zákona o verejnom obstarávaní. Oznámenie o začatí rokovacieho konania bez zverejnenia bolo zaevidované žalovaným dňa 08.07.2009 pod č. 617-2009 IBS.

Je nesporné, že vyššie uvedený spôsob uskutočnenia verejného obstarávania realizovaný MDVaRR - súťaž návrhov a následné poskytnutie služby vrátane zabezpečenia implementácie informovanosti verejnosti - je typovo identický s obstarávaním, ktoré je predmetom tohto sporu.

V zápisnici o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 2163-7000/2011-OK/8 zo dňa 18. septembra 2012 u verejného obstarávateľa MDVaRR, sa okrem iného na str. 11 uvádza, cit.: „Kontrolovaný zdôrazňuje, že skutočnosť, že zákazka - súťaž návrhov a následne rokovacie konanie bez zverejnenia bola zadávaná v roku 2009 a kontrola predmetného postupu zadávania zákazky vykonávaná v roku 2012, mu nemôže byť na ujmu. V zmysle uvedeného podľa odvolania nemôže byť na postup zadávania a realizovania v roku 2009 aplikovaná rozhodovacia prax, ktorá sa ustálila až v rokoch 2011-2012.“

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané.“ (I.ÚS 17/1999, Nález z 22.09.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999. Nález z 13.10.1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 382).

Z hľadiska princípu právnej istoty, podlieha ochrane aj legitímne očakávanie, ktoré je užšou kategóriou ako právna istota (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 30.04.2008, Nález Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 12/05 zo dňa 28.11.2007). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/06 zo dňa 24.06.2009, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/04 zo dňa 06.02.2008). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe.

Základnou podmienkou materiálneho právneho štátu je všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že orgány štátnej správy, orgány samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Zo zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktorý sa na konanie vzťahuje (§ 1 ods. 1), vyplýva pre správny orgán povinnosť dbať na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku).

Krajský súd v Bratislave sa vo veci samej podľa odvolateľa sa nekriticky stotožnil s argumentáciou žalovaného, bez toho, aby sa bližšie zaoberal argumentáciou žalobcu ohľadne zákonnosti postupu pri verejnom obstarávaní. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na obsah žalobných dôvodov uvedených v časti 3.

Pokiaľ ide o odôvodnenie uloženia pokuty žalovaným, Krajský súd v Bratislave vôbec nezohľadnil v napadnutom rozsudku ustanovenie § 149 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní, v zmysle ktorého sa pri ukladaní pokuty prihliada na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Tieto právne relevantné zásady spoločné pre ukladanie všetkých pokút uvedených v ustanoveniach § 149 ods. 1 a ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, pritom žalovaný ani v prvostupňovom rozhodnutí o uložení pokuty a ani v napadnutom rozhodnutí žalovaného vôbec neuplatnil, dokonca sa o nich ani nez zmienil.

V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/85/2012 z 28. mája 2013, v odôvodnení ktorého je uvedený: „Osobitne odvolací súd poukazuje na to, že ani zákonná diktanda § 149 ods. 1 písm. e), ktorá ustanovila sankciu v rigoróznejšej výške 5 % zo zmluvnej ceny nedáva podklad pre záver, že správny orgán a najmä súd nemôže posudzovať výšku sankcie vo vzájomnej súvislosti aj s § 149 ods. 3 zákona a prihliadať na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Ide pritom o požiadavku prísnej individualizácie sankcie. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré sú zjavne neproporcionálne a neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom, a to ani v prípade, ak zákonodarca sankciu vyjadril takou výlučnou úpravou. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v danom prípade s jej čl. 1 ods. 1“

Krajský súd v Bratislave podľa odvolateľa, pri posudzovaní výšky pokuty v odôvodnení rozsudku na str. 9, štvrtý odsek pritom konštatuje opak a prísnu individualizáciu sankcie v správnom trestaní v tomto prípade vôbec nezohľadňuje. Do pozornosti dával aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8Sž/18/2010, v odôvodnení ktorého je uvedený: „Rovnako námietku navrhovateľky týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne v časti týkajúcej sa uloženej pokuty pre nedostatok dôvodov považoval najvyšší

súd za opodstatnenú. Odporkyňa je povinná svoje rozhodnutie podrobne odôvodniť, a to vrátane výšky sankcie, ktoré nemôže byť paušálne. Je to potrebné s ohľadom na možnú preskúmateľnosť súdom, ako aj zrozumiteľnosť pre účastníka konania."

Žalobca ďalej nesúhlasí ani s vyhodnotením Krajského súdu v Bratislave ohľadne zákonnosti podkladu rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o uložení pokuty, ktorým bol Protokol o výsledku kontroly, keďže Krajský súd v Bratislave posúdil túto námietku striktne arbitrárne.

Pokiaľ Protokol o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 667-6000/5/2009 z 13. 10. 2010 (ďalej len „Protokol o výsledku kontroly“) nie je podpísaný vedúcim kontrolnej skupiny, nie je možné potvrdiť správnosť záverov kontrolných zistení. Uvedenú skutočnosť považuje za zásadnú vadu v konaní o uložení pokuty, keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe podkladu, ktorý nebol získaný zákonným spôsobom. V tejto súvislosti Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku cituje relevantnú právnu úpravu zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kontrole“), v rámci ktorej má vedúci kontrolnej skupiny významné oprávnenia, avšak aj napriek tomu uzatvára, že tento zákon neupravuje to, že Protokol o výsledku z kontroly podpisujú všetci kontrolóri. Z ustanovenia § 13 ods. 1 písm. k) zákona o kontrole, v zmysle ktorého protokol o výsledku kontroly obsahuje vlastnoručné podpisy pracovníkov kontroly, však vôbec nevyplýva, že pre platnosť tohto dokumentu postačuje podpis iba niektorého z pracovníkov kontroly alebo dokonca, že podpis vedúceho kontrolnej skupiny sa v tomto dokumente nevyžaduje. Z logického, systematického a gramatického významu je zrejmé, že sa vyžadujú podpisy všetkých členov kontrolnej skupiny a najmä vedúceho kontrolnej skupiny, ktorý potvrdzuje správnosť kontrolných zistení. Podľa judikátu Najvyššieho súdu SR, 7Sž/139/2001: „...ak je zrejmé, že podkladom na vydanie rozhodnutia o uložení sankcie sú zistenia kontroly, ktorá bola vykonaná v rozpore so zákonom č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe, je to dôvodom, aby súd takéto rozhodnutie ako nezákonné zrušil.“

Krajský súd v Bratislave sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal podstatou námietky žalobcu ohľadne porušenia jeho práva byť oboznámený s podkladmi rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Žalobca poukazoval, že síce bol formálne vyzvaný na vyjadrenie pred vydaním rozhodnutia, avšak nepoznal nové dôvody, resp. skutočnosti, pre ktoré žalovaný pristúpil k uloženiu pokuty, a preto týmto konaním mu bolo odňaté právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Konkrétne žalovaný v správnom konaní nespochybňuje, že správne konanie vo veci uloženia pokuty začal úrad z úradnej povinnosti na základe zistení uvedených v Protokole o výsledku kontroly, Zápisnice o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly, Výhrad žalobcu k Protokolu o výsledku kontroly a kontrolným zisteniam v ňom obsiahnutým.

Žalovaný v Protokole o výsledku kontroly pritom vytýka postupu žalobcu dve porušenia zákona o verejnom obstarávaní. V prvom rade vytýkal porušenie § 24 ods. 6 zákona o verejnom obstarávaní, podľa ktorého rokovacím konaním bez zverejnenia nemožno uzavrieť rámcovú dohodu, pričom označil Zmluvu na realizáciu Komunikačného plánu za rámcovú dohodu. V prvostupňovom rozhodnutí o uložení pokuty žalovaný zobral túto svoju námietku porušenia zákona späť, nakoľko uznal argumenty žalobcu, že Zmluva na realizáciu Komunikačného plánu nie je rámcovou dohodou podľa zákona o verejnom obstarávaní. V druhom rade žalovaný v Protokole o výsledku kontroly vytýkal postupu žalobcu v predmetnom verejnom obstarávaní, že použil postup rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienky na jeho použitie uvedenej v § 58 ods. 1 písm. h) zákona o verejnom obstarávaní, pričom to odôvodnil touto právnou argumentáciou:

a. predmet zákazky zadanej na základe rokovacieho konania bez zverejnenia s víťazným účastníkom súťaže návrhov údajne nebol totožný s predmetom danej súťaže návrhov, resp. že predmet návrhu víťazného účastníka súťaže návrhov údajne nebol totožný s predmetom zmluvy na realizáciu Komunikačného plánu,

b. údajný rozpor postupu žalobcu s § 9 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, keď údajne nedostatočne opísal predmet súťaže návrhov a požiadavky na rozsah, obsah a formu návrhu, a že ich uviedol len všeobecne, bez konkretizácie, na základe ktorej by mohlo dôjsť k objektívnemu vyhodnoteniu a

porovnaní predložených návrhov a určení víťazného návrhu.

V rozhodnutí žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o uložení pokuty však žalovaný použil inú argumentáciu ohľadne údajného porušenia zákona o verejnom obstarávaní. Z porovnania odôvodnení toho istého porušenia zákona (rokovacie konania bez zverejnenia bez splnenia podmienok na jeho použitie) je zrejmé, že žalovaný nepochopiteľne a úplne iným spôsobom zmenil výsledky jeho vlastnej kontroly. Žalovaný odôvodnil uloženie pokuty v rozpore s jeho doterajším odôvodnením uvedenom v Protokole o výsledku kontroly. Keďže správne konanie o uložení pokuty bolo začaté „z úradnej povinnosti na základe zistení uvedených v Protokole o výsledku kontroly“, Úrad sa mal buď týchto zistení (a odôvodnení) držať, alebo mal žalobcu oboznámiť s novými zisteniami o právnom posúdení postupu žalobcu a údajnými porušeniami zákona o verejnom obstarávaní. Žalovaný tak postupoval v rozpore s § 3 ods. 5 Správneho poriadku, podľa ktorého „Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.“

Žalovaný podľa odvolateľa zároveň postupoval v rozpore aj so zásadou uvedenou v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorej sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Poskytnutie súčinnosti správneho orgánu účastníkom konania a zúčastneným osobám podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku je formulovaná na princípe obligatórnosti, t. j. na základe povinnosti správneho orgánu kooperovať s účastníkom konania a nie na základe možnosti ako to nesprávne interpretuje žalovaný v napadnutom rozhodnutí o uložení pokuty.

Krajský súd v Bratislave sa v rozsudku vôbec nevysporiadal s argumentáciou žalobcu o absencii popisu skutku v rozhodnutí žalovaného, za ktorý správny orgán uložil žalobcovi sankciu, čo spôsobuje jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť. V tejto súvislosti opätovne odvolateľ zdôrazňuje, že vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

Porušenie zásady rovnosti zbraní a objektívne rovnocenného prístupu: Krajský súd v Bratislave nerešpektoval zásadu rovnosti účastníkov konania a objektívne rovnocenného prístupu, keď ignoroval skutočnosti, ktoré v konaní boli preukázané a svedčia v neprospech žalovaného. Súd pri opise vyjadrení účastníkov konania v rozsudku úplne ignoroval písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 23. januára 2014.

Odvolateľ ďalej namietal, že Krajský súd v Bratislave tým, že v tejto veci nenariadil pojednávanie, napriek jej skutkovo a právnej zložitosti, odňal účastníkovi právo konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.), čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p.. S poukazom na uvedené je konanie postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiada žalobca odvolací súd, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a konanie zastavil.

III.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, uvádzajúc, že rozsudok krajského súdu je vecne správny a neexistujú žiadne zákonné podmienky na jeho zmenu, resp. zrušenie.

Žalovaný v prvom rade uvádza, že v správnom súdnictve sa uplatňuje koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do lehoty na podanie žaloby. Iba v lehote podľa § 250b ods. 1 O. s. p. je možné rozšíriť rozsah napadnutia rozhodnutia. Rozšírením rozsahu napadnutia rozhodnutia sa chápe nielen rozšírenie žaloby o ďalšie výroky, ale aj o rozšírenie žalobných dôvodov, t. j. vytknutie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia

žalobcových práv. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby, správny súd nemôže prihliadať. Z uvedeného je zrejmé, že súd nemôže prihliadať na tvrdenia uvedené vo vyjadrení žalobcu zo dňa 23.01.2014 (t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty od doručenia rozhodnutia správneho orgánu žalobcovi).

Žalovaný v rámci svojej rozhodovacej praxe dbá o to, aby bola jednotná a aby pri rozhodovaní o skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Skutočnosť, že sa v ojedinelom prípade, v rámci výkonu kontroly vypustilo kontrolné zistenie, neznamena, že rozhodovacia prax žalovaného v predošlých rokoch bola rozdielna s rozhodnutím v prejednávanej sporovej veci. Rozhodnutia, na ktoré poukazuje žalobca v odvolaní sa týkajú odlišných prípadov, napr. v rozhodnutí č. 1006-136-7000/2007 sa úrad zaoberal námietkami proti úkonu kontrolovaného inému ako uvedenému v písmenách a) až f) podľa § 138 ods. 2 písm. g) zákona o verejnom obstarávaní. V danom prípade úrad konanie zastavil z procesných dôvodov; v rozhodnutí o námietkach č. 1007-137-7000/2007 sa úrad zaoberal námietkami proti vylúčeniu účastníka zo súťaže návrhov. V tomto prípade úrad nariadil odstrániť protiprávny stav - zrušiť rozhodnutie poroty kontrolovaného o vylúčení návrhu navrhovateľa; v rozhodnutiach o námietkach č. 1011-138-7000/2007 a č. 1140-159-7000/2007 sa úrad zaoberal námietkami proti výsledku vyhodnotenia ponúk. V týchto konaniach úrad zamietol námietky. Žalovaný sa v predmetných konaniach o námietkach zaoberal výhradne navrhovateľom určeným rozsahom namietaných skutočností (konkrétnymi podanými námietkami týkajúcimi sa priebehu súťaže návrhov a neposudzoval, či boli splnené podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia) a neposudzoval zákonnosť celého postupu verejného obstarávateľa, t. j. nie je možné vyvodiť záver, že žalovaný schválil nezákonný postup verejného obstarávateľa. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že metodické usmernenia z rokov 2007-2009 sa odlišujú od tých, ktoré sú uvedené v rozhodnutí (žalobca ich nekonkretizoval), žalovaný uvádza, že mu nie sú takéto metodické usmernenia známe, a preto považuje predmetné tvrdenie za nepodložené a irelevantné pre meritum veci.

Skutočnosť, že žalovaný sa zaoberá výlučne navrhovateľom určeným rozsahom namietaných skutočností (konkrétnymi podanými námietkami) a neposudzuje zákonnosť celého postupu verejného obstarávateľa zároveň potvrdzuje aj Najvyšší súd v rozsudku SR spis. zn. 3Sžf/47/2010 zo dňa 08.02.2011, resp. v rozsudku spis. zn. 3Sžf/57/2009 zo dňa 21.01.2010.

Žalovaný dáva na vedomie odvolaciemu súdu, že všetky rozhodnutia žalovaného v konaní o námietkach sú verejne dostupné na internetovej adrese: . z výkonu kontroly pred uzavretím zmluvy na internetovej adrese: .

Niet pochybností o tom, že rozhodnutie bolo súladné s rozhodovacou praxou žalovaného v rámci prejednávanej veci a práve prípad z výkonu kontroly, na ktorý poukazuje žalobca možno označiť ako určitý excés, resp. vybočenie z ustálenej rozhodovacej praxe žalovaného. Zároveň v tejto súvislosti žalovaný považuje za nevyhnutné uviesť, že z odôvodnenia Dodatku č. 1 k Protokolu, na ktorý poukazuje žalobca vyplýva, že vypustenie kontrolného zistenia zo Zápisnice o prerokovaní protokolu zo dňa 18.09.2012 nemožno posúdiť spôsobom, že by predmetný postup obstarávateľa žalovaný kvalifikoval ako súladný so zákonom o verejnom obstarávaní.

K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný je povinný zachovávať jednotný výklad pri vlastnej rozhodovacej činnosti, žalovaný uvádza, že s uvedeným sa plne stotožňuje a ako už aj sám vyššie uviedol, o zabezpečenie jednotnej rozhodovacej praxe sa samozrejme snaží. Zároveň však žalovaný k uvedenému dodáva, že jednotná rozhodovacia prax prichádza do úvahy v plnej možnej miere výhradne v prípade, ak doterajšie rozhodnutia sú v súlade splatnými právnymi predpismi. Ad absurdum, ak by žalovaný rozhodoval v rozpore so zákonom, napr. o uložení pokuty žalobcovi a poukazoval by na svoju predošlú rozhodovaciu prax, žalobca by sa nepochybne ohradil voči uvedenému rozhodnutiu a podal by žalobu na preskúmanie zákonnosti.

Z vyššie uvedenej argumentácie žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa dožaduje, aby odvolací súd rozhodol spôsobom, ktorý by donútil žalovaného konať v rozpore s platnými právnymi predpismi, čo je totálne scestné a neprípustné. Argumentačná línia žalobcu predstavuje preto z pohľadu žalovaného len snahu celý spor preniesť do roviny skúmania irelevantných, pre meritum veci nepodstatných skutočností, a tým odvrátiť pozornosť súdu od skutočností, že žalobca závažným spôsobom konal v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní, konkrétne v rozpore s § 58 ods. 1 písm. h), pretože použil postup zadávania zákazky rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienky na jeho použitie. Aj v prípade, že by boli vydané odlišné rozhodnutia v tej istej skutkovej a právnej veci, nemá to samo o sebe vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Žalovaný opätovne uvádza, že v rámci prejednávanej sporovej veci sa posudzuje zákonnosť výhradne rozhodnutia žalovaného č. 037-P/04-2012 zo 17.04.2012.

Žalovaný k uvedenej problematike poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-340/02 zo 14. októbra 2004, ktorý riešil identický prípad, keď žalobca vyhlásil súťaž návrhov a následne rokovacím konaním bez zverejnenia uzavrel zmluvu s úspešným záujemcom aj na realizáciu služieb, ktoré však nespádajú do predmetu súťaže návrhov, a teda takéto služby mali byť obstarávané ďalšími postupmi verejného obstarávania.

V tejto súvislosti si žalovaný dovoľuje upriamiť pozornosť na nasledujúce relevantné skutočnosti. Súdny dvor EÚ predstavuje jedinú inštitúciu v Európskej únii, ktorá je oprávnená podávať záväzný výklad všetkých ustanovení práva Únie. Judikatúra súdov EÚ je záväzná aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch (Milen, Fett a Eierkontor, 29/68, 24.06.1969, Zb. s. 165, bod 2). Súdny dvor EÚ výkladom únieového ustanovenia objasňuje zmysel a pôsobnosť tohto vykladaného ustanovenia už od okamihu, kedy toto ustanovenie nadobudlo účinnosť.

Čo sa týka aplikácie predmetného ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní, je nutné vykladať zákon o verejnom obstarávaní v priamej súvislosti so všetkými právnymi predpismi platnými na území SR, a teda aj v priamej súvislosti s predpismi EÚ (tzv. eurokonformný výklad). Uvedená povinnosť vykladať ustanovenia zákona o verejnom obstarávaní eurokonformným výkladom ako je vyššie uvedené, vyplýva z členstva v EÚ.

Vo veci SD EÚ Gerhard Köbler proti Republike Österreich, sp. zn. C-224/01, kde Súdny dvor rozhodoval o náhrade škody spôsobenej konaním štátneho orgánu, tento judikoval takým spôsobom, že porušením komunitárneho práva je aj prijatie rozhodnutia, ktoré odporuje judikatúre Súdu. Uvedený postoj potvrdil aj v rozsudku ESD, z 03.06.2006, Traghetti del Mediterraneo SpA proti Talianskej republike, sp. zn. C-173/03.

V zmysle článku 7 Ústavy SR ods. 2 Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy, preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Súdny dvor Európskej únie v záujme zabezpečenia jednotnej a účinnej aplikácie komunitárneho práva vo všetkých členských štátoch priznal komunitárnemu primárnemu právu vlastnosti, ktoré zakladateľské dokumenty Európskej únie explicitne neobsahujú. Slovenské súdy sú preto povinné priamo aplikovať ustanovenia Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (ďalej len „Zmluva o ES“), ktoré sú priamo účinné a to v súlade so záväzkami, ktoré Slovenská republika na seba prevzala vstupom do Európskej únie, a taktiež na základe ustanovení článku 7 ods. 5 a článku 144 ods. 1 Ústavy SR, v zmysle ktorého: „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.“

Z vyššie uvedeného vyplýva, že každé rozhodnutie slovenského súdu musí byť v súlade s judikatúrou SD EÚ a v rámci prejednávanej sporovej veci najmä v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci

K uvedenému je nutné dodať, že za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd, t. j. jedine súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Uvedené v konečnom dôsledku znamená, že nie každé rozhodnutie správneho orgánu musí byť vždy správne, zákonné a je teda výhradne na žalobcovi, aby v prípade, že sa cíti ukrátený na svojich právach, podal žalobu na správny súd, ktorý preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu a rozhodne, či je v súlade s platnými právnymi predpismi.

K tvrdeniu žalobcu, že súd prvého stupňa sa nezaoberal určitými argumentmi žalobcu, žalovaný uvádza, že predmetné tvrdenie sa nezakladá na skutočnosti, pretože súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku dostatočne vysporiadal so žalobnými dôvodmi. Na základe uvedeného považuje žalovaný argumentáciu žalobcu za neopodstatnenú.

Žalobca tvrdí, že súd prvého stupňa vôbec nezohľadnil v rozsudku § 149 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní, v zmysle ktorého sa pri ukladaní pokuty prihliada na povahu, závažnosť, spôsob a následky porušenia povinnosti. Tieto právne relevantné zásady spoločné pre ukládanie všetkých pokút uvedených v ustanoveniach § 149 ods. 1 a ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, pritom žalovaný ani v prvostupňovom rozhodnutí o uložení pokuty a ani v napadnutom rozhodnutí žalovaného vôbec neuplatnil, dokonca sa o nich ani nezmiel. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/85/2012 z 28.05.2013. K uvedenému žalovaný dodáva, že v prípade, ak by žalovaný disponoval oprávnením použiť správnu úvahu pri stanovovaní sankcie, žalovaný by v zmysle rozsudku najvyššieho súdu, na ktorý žalobca poukazuje, nemusel prihliadať na rigorózne stanovenú výšku pokuty 5 % zo zmluvnej ceny, ale mohol by nepochybne uložiť aj vyššiu pokutu než 5 % zo zmluvnej ceny, ktorá by možno viac odzrkadľovala závažnosť predmetného správneho deliktu.

Žalobca nesúhlasí ani s vyhodnotením Krajského súdu v Bratislave ohľadne zákonnosti podkladu rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o uložení pokuty, ktorým bol Protokol o výsledku kontroly, keďže súd prvého stupňa posúdil túto námietku striktne arbitrárne.

Pokiaľ Protokol o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 667-6000/5/2009 z 13.10.2010 (ďalej len „Protokol o výsledku kontroly“) nie je podpísaný vedúcim kontrolnej skupiny, nie je možné podľa žalobcu potvrdiť správnosť záverov kontrolných zistení. Uvedenú skutočnosť považuje žalobca za zásadnú vadu v konaní o uložení pokuty, keďže napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané na základe podkladu, ktorý nebol získaný zákonným spôsobom.

K namietanej skutočnosti žalovaný uvádza, že kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov a dôvodom, prečo dvaja zamestnanci nemohli zabezpečiť výkon kontroly ako členovia skupiny a tiež podpísanie Protokolu, bolo, že dvaja poverení zamestnanci žalovaného v čase vykonávania kontroly skončili štátnozamestnanecký pomer k žalovanému. Mgr. F. C. skončil štátnozamestnanecký pomer v Úrade pre verejné obstarávanie dohodou podľa § 46 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v platnom znení, dňom 30.04.2010 a JUDr. C. R. skončil štátnozamestnanecký pomer v Úrade pre verejné obstarávanie výpoveďou z organizačných dôvodov podľa § 47 písm. b) zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v platnom znení, dňom 30.11.2010, pričom menovaný odo dňa 06.10.2010 čerpal riadnu dovolenku až do ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru a z uvedeného dôvodu nemohol zabezpečiť výkon kontroly ako člen kontrolnej skupiny. V zákone nie je striktne stanovený počet pracovníkov kontroly, ktorí podpisujú protokol. Z uvedeného je zrejmé, že keď Protokol podpísali dvaja pracovníci kontroly, naplnili tým literu zákona. K uvedenému žalovaný zároveň dodáva, že protokol podlieha súdnemu prieskumu (pozri rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S/ 9/2011 zo dňa 24. 01. 2012), a žalobca mohol podať žalobu proti Protokolu a nie napádať skutočnosti týkajúce sa výkonu kontroly, t. j. iného právno-aplikačného procesu až následne v rámci konania pred súdom, ktoré sa týka rozhodnutia v správnom konaní. V zmysle uvedeného žalobcom tvrdená skutočnosť nemá podľa žalovaného žiadny vplyv na relevanciu Protokolu, ktorý predstavuje iba jeden z podkladov k správnomu konaniu.

Súd prvého stupňa sa podľa žalobcu v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal podstatou námietky žalobcu ohľadne porušenia jeho práva byť oboznámený s podkladmi rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Žalobca poukazoval, že síce bol formálne vyzvaný na vyjadrenie pred vydaním rozhodnutia, avšak nepoznal nové dôvody, resp. skutočnosti, pre ktoré žalovaný pristúpil k uloženiu pokuty, a preto týmto konaním mu bolo odňaté právo vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Žalobca zároveň tvrdí, že žalovaný postupoval v rozpore aj so zásadou uvedenou v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, podľa ktorej sú správne orgány povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Žalobca nerozlišuje oba procesné postupy správne konanie a činnosť kontroly a uvádza, že skutkové zistenia a právna kvalifikácia identifikovaná v režime kontroly sa musí zhodovať so zisteniami a právnou kvalifikáciou verifikovanou správnym konaním.

S uvedenou argumentáciou žalobcu nemožno podľa žalovaného v žiadnom prípade súhlasiť. Potvrdenie týchto názorov by znamenalo, že žalovaný nemôže voľne hodnotiť dôkazy a vec správne právne kvalifikovať. Protokol, ktorý obsahuje preukázané kontrolné zistenia sa teda stáva jedným z podkladov na začatie správneho konania. V rovine dokazovania a právnej kvalifikácie je iba jedným z dôkazov, ktoré správny orgán objektívne hodnotí. Vzhľadom na ustanovenia právnych predpisov a poznatky právnej vedy má žalovaný za to, že jedine správny orgán je oprávnený rozhodovať o začatí a vedení konkrétneho správneho konania. Uvedené je logické, nakoľko správny orgán prvého stupňa nesie zodpovednosť za zákonnosť rozhodnutia minimálne pred druhostupňovým správnym orgánom, ktorým je v prípade úradu predseda úradu.

Žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 3Sžnč/3/2006. Najvyšší súd SR tu jednoznačne dôvodil, cit.: „Správny poriadok (zák. č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov) v ust. § 18 ods. 1 rozlišuje 2 spôsoby začatia konania, 1/ na návrh účastníka konania a 2/ na podnet správneho orgánu. V prípade začatia konania na podnet správneho orgánu sa na skutočnosť, či konanie bude začaté vzťahuje správna úvaha správneho orgánu“.

Žalovaný z pohľadu posúdenia zákonnosti procesného postupu konštatuje, že žalovaný postupoval plne v intenciách normatívnej úpravy Správneho poriadku. Žalobcom vytýkané porušenie § 33 ods. 2 Správneho poriadku žalovaný vyhodnotil ako nedôvodné. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, cit.: „Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie“. Žalovaný uvádza, že účastníkovi konania bolo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku umožnené oboznámiť sa s podkladom pre rozhodnutie, vyjadriť sa k podkladu pre rozhodnutie, k spôsobu jeho zistenia a navrhnúť jeho prípadné doplnenie. Na základe uvedeného sa žalobca dňa 09.11.2011 oboznámil s kompletným podkladom pre rozhodnutie a predložil stanovisko zo dňa 08.11.2011, v ktorom podrobne uviedol argumenty súvisiace s predmetným správnym konaním vo veci uloženia pokuty ako aj procesom kontroly, ktorá predchádzala správne konaniu.

V posudzovanom prípade je teda zrejmé, že žalobca bol so samotným podkladom pre rozhodnutie riadne oboznámený. Podľa názoru žalovaného účel a význam ustanovenia § 33 ods. 2 Správneho poriadku spočíva predovšetkým v tom, aby sa účastník konania mohol vyjadriť k dôkazným podkladom prejednávanej veci a v nadväznosti na to predkladať svoje vyjadrenia, resp. dopĺňať dôkazy. Samotný právny názor a správna úvaha žalovaného, na základe ktorej žalovaný hodnotí posudzovaný skutkový stav je však doménou a esenciálnou náležitosťou až samotného odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku „V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia“. Podľa žalovaného samotná skutočnosť, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia neoboznámal žalobcu so svojim právnym názorom na posudzovaný skutkový stav v žiadnom prípade nezakladá formálne porušenie

zákona, nakoľko samotný Správny poriadok takúto povinnosť správneho orgánu neukladá a taktiež nezakladá vadu konania, ktorá by mohla mať za následok ujmu na právach žalobcu, keďže tak ako je vyššie uvedené právny názor správneho orgánu musí byť podľa normatívnej úpravy Správneho poriadku esenciálnou náležitosťou rozhodnutia vo veci, ktoré je preskúmateľné na základe podania riadneho opravného prostriedku, t. j. odvolania, resp. rozkladu, v rámci ktorého má účastník konania vytvorený priestor pre uvádzanie skutočností a právnych protiargumentov vo vzťahu k právnemu názoru prvostupňového správneho orgánu. V tejto súvislosti možno na ilustráciu poukázať napr. na normatívnu úpravu zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“), ktorý v piatej časti upravuje konanie Protimonopolného úradu Slovenskej republiky. Zákon o ochrane hospodárskej súťaže v § 33 upravuje: „Úrad je povinný vyzvať účastníkov konania pred vydaním rozhodnutia vo veci, aby sa ústne alebo písomne vyjadrili k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne aby navrhli jeho doplnenie, a podať im informáciu o záveroch prešetrovania, ku ktorým úrad na základe jemu dostupných informácií a podkladov dospel.“

Žalovaný taktiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca bol v prvom stupni oboznámený s predmetom správneho konania, t. j. porušením zákona o verejnom obstarávaní, ktoré bolo predmetom správneho konania. Žalovaný v prvom stupni v oznámení o začatí správneho konania jasne vymedzil, za ktoré porušenie zákona o verejnom obstarávaní začína správne konanie, pričom konkrétne uviedol, že začína správne konanie za to, že žalobca uzavrel zmluvu rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok pre jeho použitie a za to, že uzavrel rámcovú zmluvu rokovacím konaním bez zverejnenia.

Žalovaný z uvedených dôvodov taktiež nesúhlasí ani s tvrdením, že konal v rozpore so zásadou uvedenou v § 3 ods. 2 Správneho poriadku, teda so zásadou súčinnosti správneho orgánu s osobami uvedenými v tomto odseku a považuje predmetné tvrdenie za rýdzo účelové.

Žalobca má za to, že vo výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného absentuje popis skutku, za ktorý žalovaný uložil žalobcovi sankciu, čo spôsobuje jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Žalobca poukazuje na to, že tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku.

Rovnako žalobca tvrdí, že z výroku napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe ktorého ustanovenia právneho predpisu žalovaný rozhodol o uložení pokuty. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. Z uvedených dôvodov je podľa žalobcu výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť.

Žalovaný sa v zmysle enunciátov rozhodnutí žalovaného a prvostupňového rozhodnutia nemôže stotožniť s tvrdeniami žalobcu a považuje ich za zavádzajúce. K absencii popisu skutku v tenore napadnutého rozhodnutia žalovaný uvádza, že skutok je dostatočne určitý, zrozumiteľný, obsahujúci podrobný popis skutku a jednoznačne diferencovaný spôsobom, aby nemohol byť zamenený so žiadnym iným skutkom. Žalobcove tvrdenie, že z výroku napadnutého rozhodnutia nieje zrejmé, na základe ktorého ustanovenia právneho predpisu žalovaný rozhodol o uložení pokuty, považuje žalovaný tiež za nepravdivé. Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Žalovaný zastáva názor, že výrok napadnutého rozhodnutia, obsahujúci autoritatívne a záväzné riešenie otázky, ktorá bola predmetom konania, bol taktiež dostatočne jasný a zrozumiteľný, presný a určitý a súčasne bol vydaný plne v súlade s koncepciou § 59 ods. 2 Správneho poriadku. Žalovaný má za to, že v prípade, ak by výrok napadnutého rozhodnutia znel odlišne, t. j. ako ho požaduje žalobca, výrok by bol následne v rozpore s § 59 ods. 2 Správneho poriadku.

Žalovaný súčasne poukazuje na výrok prvostupňového rozhodnutia žalovaného, v ktorom je explicitne

uvedené ustanovenie § 149 ods. 1 písm. a) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 14.11.2008.

Žalovaný k uvedenému na záver dodáva, že Krajský súd v Bratislave doposiaľ ani raz nespochybnil zákonnosť výrokovej časti rozhodnutia žalovaného v správnom konaní, ktorým bola uložená pokuta zo žalobcom uvádzaných dôvodov (žalovaný dáva do pozornosti napr. rozhodnutie žalovaného č. 162-P/08-2005 zo dňa 26.08.2005 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 319/2005-44 zo dňa 22.03.2007; rozhodnutie žalovaného č. 092-P/06-2007 zo dňa 08.06.2007 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 326/2007-42 zo dňa 27.11.2008; rozhodnutie žalovaného č. 159-P/12-2008 zo dňa 03.12.2008 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/10/2009-214 zo dňa 09.07.2010; rozhodnutie žalovaného č. 010-P/OI-2009 zo dňa 23.01.2009 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 45/2009-83 zo dňa 04.11.2010; rozhodnutie žalovaného č. 035-P/03-2008 zo dňa 27.03.2008 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 89/2008 30.06.2010; rozhodnutie žalovaného č. 009-P/01-2009 zo dňa 23.01.2009 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 42/2009 - 54 zo dňa 25.03.2011; rozhodnutie žalovaného č. 008-P/01-2009 zo dňa 23.01.2009 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 43/2009-54 zo dňa 25.03.2011; rozhodnutie žalovaného č. 126-P/09-2010 zo dňa 16.09.2010 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 244/2010-37 zo dňa 08.12.2011; rozhodnutie žalovaného č. 148-P/10-2007 zo dňa 01.10.2007 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 318/07-93 zo dňa 17.06.2009; rozhodnutie žalovaného č. 095-P/06-2007 zo dňa 12.06.2007 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 321/07-46 zo dňa 09.12.2009 atď.).

Žalovaný považuje odvolacie dôvody za nesprávne, účelové, neodôvodnené, ktoré zároveň nezodpovedajú ani súčasnej normatívnej úprave. V intenciách vyššie uvedených skutkových a právnych tvrdení má žalovaný za to, že postupoval zákonne, riadne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a žalobcom napadnuté rozhodnutie vydal v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní

Zároveň má žalovaný za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, rozsudok riadne a podrobne odôvodnil, vysporiadal sa so všetkými podstatnými námietkami prednesenými účastníkmi konania a vec správne právne posúdil, a preto žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 219 OSP potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup (§ 247 ods. 1 OSP).

Súd v správnom súdnictve preskúmava rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť, keďže správne súdnictvo je ovládané tzv. koncentračnou zásadou, keď žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, to ani v duplike na vyjadrenie žalovaného, a ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným dôvodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby súd v rámci správneho súdnictva už nemôže prihliadnuť.

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. zákonná povinnosť uviesť v žalobe okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 O.s.p. a 79 ods. 1 O.s.p.) aj označenie rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie napáda, v čom vidí žalobca nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí. Podľa ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne právo vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Absencia tvrdenia žalobcu, že vydaním napadnutého rozhodnutia bol porušený konkrétny zákon, je vadou žaloby, ktorá bráni jej vecnému vybaveniu (R 64/1998).

Súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je súd podľa § 250h O.s.p. viazaný (R 58/2001).

V správnom súdnictve súd prevažne vychádza zo skutkového stavu, ako ho zistil správny orgán a dokazovanie vykonáva len výnimočne (§ 250i ods. 1, 2 O.s.p.). Zmyslom konania v správnom súdnictve nie je vykonávať rozsiahle dokazovanie a vyvodzovať z neho skutkové závery a na ich základe posudzovať preskúmaný správny akt a zisťovať, či správne rozhodnutie zodpovedá ním zistenému skutkovému stavu. Podľa § 250b O.s.p. sa žaloba musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť. V rámci dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby sa striktne uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov. Po uplynutí lehoty už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, teda ani keby ich tvrdil žalobca na pojednávaní, pretože by išlo o podanie urobené po lehote stanovenej zákonom.

Poukazujúc na zásadu dispozičnú a koncentračnú, ktorými je ovládané správne súdnictvo, považuje senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za potrebné zdôrazniť, že napadnuté rozhodnutie žalovaného môže preskúmať len z dôvodov, ktoré boli obsiahnuté už v žalobe.

Podľa § 250f ods. 1 O.s.p. súd môže rozhodnúť o žalobe bez pojednávania rozsudkom, ak to účastníci konania zhodne navrhli alebo ak s tým súhlasia a nie je to v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 250f ods. 2 O.s.p. súd môže vyzvať účastníka, aby sa vyjadril k prejednávaniu veci bez nariadenia pojednávania do 15 dní od doručenia výzvy. Súd môže k výzve pripojiť doložku, že ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.

Najvyšší súd k odvolacej námietke žalobcu, že prvostupňový súd mu odňal právo konať pred súdom v tejto veci, keď nenariadil pojednávanie, napriek jej skutkovej a právnej zložitosti, poukazuje na obsah súdneho spisu, z ktorého vyplýva, že na základe výzvy zo dňa 14.05.2012 krajský súd vyzval žalobcu, aby sa vyjadril v lehote 15 dní, či súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania (súd rozhodne o žalobe bez pojednávania rozsudkom). Z výzvy vyplýva, že ak sa žalobca nevyjadrí v stanovenej lehote, bude sa predpokladať, že k prejednávaniu veci bez nariadenia pojednávania nemá námietky. Výzvu žalobca prevzal dňa 22.05.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa k uvedenej výzve nevyjadril a žalovaný taktiež nemal žiadne výhrady k predmetnému, súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania a verejne vyhlásil rozsudok. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že súd prvého stupňa konal plne v súlade s § 250f ods. 2 O.s.p. a v žiadnom prípade neodňal žalobcovi právo na prístup k súdu.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Skutkový stav bol riadne zistený správnymi orgánmi ako aj krajským súdom, nebol medzi účastníkmi konania sporný. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dáva do pozornosti len nasledujúce skutočnosti:

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca dňa 29.10.2008 uzavrel so spoločnosťou B.R.O.S., s.r.o., zmluvu na realizáciu Komunikačného plánu č. 180/2008/6 (ďalej len „Zmluva“) potom, čo zrealizoval rokovacie konanie bez zverejnenia podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZKV. Ide o účastníka, ktorý bol porotou žalobcu vyhodnotený ako víťaz súťažných návrhov vyhlásených v Európskom vestníku č. 2008/S 98-132060 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 101/2008 zo dňa 27.05.2008 pod zn. 02349 - MNA. Súťaž návrhov sa týkala projektu financovania z fondov EÚ a zo štátneho rozpočtu. Predpokladaná hodnota zákazky bola stanovená vo výške 11 000 000,00 € bez DPH.

Medzi účastníkmi zostala sporná otázka, či na vymedzený predmet Zmluvy a spôsob jeho realizácie bolo možné použiť postup podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZVO.

Z obsahu Zmluvy vyplýva, že jej predmetom bola realizácia Komunikačného plánu podľa požiadaviek uvedených v súťažných podmienkach - článok 3.1. Táto realizácia sa môže vykonať v etapách (ročné operatívne plány) - čl. 4.4. a 4.5. Víťaz - účastník Zmluvy sa zaviazal na zabezpečenie realizácie návrhu v podobe činností, napr. zabezpečenie výroby, a odvysielanie rozhlasových spotov v celoplošných, respektíve regionálnych rozhlasových staniciach Slovenskej republiky, kompletne organizovanie seminárov a workshopov vrátane zabezpečovania priestorov s technickým vybavením a tlmočnickými službami a iné, ktoré však ani podľa názoru najvyššieho súdu nepredstavujú dopracovanie víťazného návrhu (čo vyplýva z jeho obsahu), na ktorý Zmluva mala nadväzovať.

Žalobca už v priebehu správneho konania na otázku žalovaného potvrdil, že sa jedná o jedinú zmluvu a neboli uzatvárané žiadne ďalšie iné zmluvy alebo dodatky na uvedený predmet zákazky. Aj samotný žalobca podľa názoru najvyššieho súdu uznal, že „niektoré plnenia neboli výsledkom vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka“, avšak podľa neho boli nadväzujúcou a neoddeliteľnou súčasťou hlavných plnení, ktoré boli výsledkom vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka.

Správne konanie vo veci uloženia pokuty začal žalovaný z úradnej povinnosti nielen na základe zistení uvedených v Protokole o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010, ale aj na podklade Zápisnice o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 pod č. 667-6000/12/2009 zo dňa 17.01.2011 a Výhrady Ministerstva životného prostredia SR k Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010 a kontrolným zisteniam v ňom obsiahnutým. Samotný Protokol o výsledku kontroly predstavoval len jeden z podkladov pre meritórne rozhodnutie.

Podklad pre vydanie rozhodnutia tvorili:

Protokol o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010 (ďalej len „Protokol“),

Zápisnica o prerokovaní protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 pod č. 667-6000/12/2009 zo dňa 17.01.2011,

Výhrady Ministerstva životného prostredia SR k Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010 a kontrolným zisteniam v ňom obsiahnutým (ďalej len „Výhrady k Protokolu“),

kompletná dokumentácia k predmetu zákazky „Komunikačný plán Operačného programu Životné prostredie pre programové obdobie 2007 - 2013 a návrh jeho realizácie na roky 2008-2013“, ročné operatívne plány na roky 2008 - 2013, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy na realizáciu Komunikačného plánu Operačného programu Životné prostredie pre programové obdobie 2007-2013 č. 180/2008/6 uzatvorenej žalobcom a spoločnosťou B.R.O.S., s.r.o., dňa 29.10.2008, dokumentácia predložená žalobcom na oboznámení účastníka konania s podkladom správneho konania, súvisiaci spisový materiál.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR je Slovenská republika právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 2 ZVO verejným obstarávaním sú pravidlá a postupy podľa zákona o verejnom obstarávaní, ktorými sa zadávajú zákazky na dodanie tovaru, zákazky na uskutočnenie stavebných prác, zákazky na poskytnutie služieb a súťaž návrhov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZVO, rokovacie konanie bez zverejnenia môže verejný obstarávateľ použiť len vtedy, ak je splnená aspoň jedna z týchto podmienok: ide o uchádzača, ktorého návrh vyhodnotila porota ako víťazný alebo jeden z víťazných v súťaži návrhov; ak je viac víťazných uchádzačov, na rokovania musí verejný obstarávateľ vyzvať všetkých.

Podľa § 103 ods. 1 ZVO súťaž návrhov na účely tohto zákona je postup, ktorý umožňuje vyhlasovateľovi súťaže návrhov získať najmä v oblasti architektúry, územného plánovania, staveného inžinierstva a spracovania dát návrh, ktorý vybrala porota z návrhov predložených do súťaže návrhov s udeľovaním cien alebo bez udeľovania cien. Podľa odseku 2 návrh na účely tohto zákona je písomne alebo graficky vyjadrený výsledok vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka, ktorý je pre vyhlasovateľa užitočný ako podklad na zadanie zákazky na územnoplánovaciu dokumentáciu, projektovú dokumentáciu alebo inú službu, najmä štúdiá, rozbor, projekt.

Podľa § 149 ods. 1 písm. a/ ZVO úrad uloží verejnému obstarávateľovi a obstarávateľovi pokutu vo výške 5 % zmluvnej ceny, ak sa vyhol povinnosti uzavrieť zmluvu podľa tohto zákona, alebo ak uzavrel zmluvu rokovacím konaním so zverejnením, alebo rokovacím konaním bez zverejnenia bez splnenia podmienok na ich použitie.

Podľa § 6 ods. 2 Správneho poriadku, ak je na konanie vecne príslušný správny orgán, ktorý sa vnútorne člení, orgánom príslušným konať v mene tohto správneho orgánu v prvom stupni je útvar určený zákonom, inak útvar určený štatútom alebo iným predpisom upravujúcim jeho vnútorné pomery (ďalej len „štatút“). Ak štatút takýto útvar neurčuje, príslušným na konanie je štatutárny orgán správneho orgánu.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku „Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.“

Zo Správneho poriadku, podľa názoru senátu odvolacieho súdu vyplýva, že pri hodnotení dôkazov žalovaný hodnotí podklady z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Keďže správne

konanie je ovládané tzv. zásadou voľného hodnotenia dôkazov, žalovaný nie je viazaný žiadnym poradím významu a preukaznej sily jednotlivých dôkazov. Hodnotiacia úvaha správneho orgánu však nie je ľubovoľná. Správny orgán musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo. Definitívne hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania zakaždým urobí správny orgán v rozhodnutí.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v Štátnej správe sa kontrolnou činnosťou zisťuje a) stav kontrolovaných skutočností a ich súlad so všeobecne záväznými právnymi predpismi, internými predpismi a s uzneseniami vlády Slovenskej republiky, b) príčiny a škodlivé následky nedostatkov zistených kontrolou, c) úroveň efektívnosti plnenia úloh štátnej správy a spôsob riadenia štátnej správy, d) splnenie opatrení prijatých na odstránenie zistených nedostatkov a ich účinnosť.

Podľa § 12 ods. 1 zákona o kontrole vedúci kontrolovaného subjektu je oprávnený počas výkonu kontroly písomne sa vyjadrovať ku kontrolným zisteniam. V čase oboznámenia sa s Protokolom, do termínu určeného pracovníkmi kontroly, je oprávnený podať ku kontrolným zisteniam námietky.

Protokol o výsledku kontroly vyhotovujú pracovníci kontroly v prípade zistenia nedostatkov a jeho náležitosti upravuje § 13 ods. 1 zákona o kontrole. Musí obsahovať: a) označenie orgánu kontroly, ktorý kontrolu vykonal, b) označenie kontrolovaného subjektu, c) meno, priezvisko a titul pracovníkov kontroly, ktorí kontrolu vykonali, d) miesto a čas vykonania kontroly, e) predmet kontroly, f) kontrolované obdobie, g) preukázané kontrolné zistenia, h) zoznam príloh protokolu, i) dátum vypracovania protokolu, j) dátum oboznámenia vedúceho kontrolovaného subjektu s protokolom, k) vlastnoručné podpisy pracovníkov kontroly, l) podpis vedúceho kontrolovaného subjektu, ktorý bol s protokolom oboznámený, m) prílohy k protokolom, n) správu o zistenej nezrovnalosti, ak kontrolou zistený nedostatok je nezrovnalosťou podľa osobitného predpisu.

Súčasťou protokolu o výsledku kontroly sú aj vyjadrenia vedúceho kontrolovaného subjektu ku kontrolným zisteniam a ďalšie písomnosti a materiály potvrdzujúce kontrolné zistenia, písomné potvrdenie kontrolovaného subjektu o vrátení dokladov a písomností, priebežný protokol, čiastkový protokol a dodatok k protokolom (§ 13 ods. 5 zákona o kontrole).

Kontrola sa končí prerokovaním protokolu (§ 13 ods. 8 zákona o kontrole), pričom o prerokovaní protokolu vypracujú pracovníci kontroly zápisnicu, ktorá musí obsahovať dátum oboznámenia vedúceho kontrolovaného subjektu s protokolom, dátum prerokovania protokolu, mená prítomných na prerokovaní a ich vlastnoručné podpisy. Zápisnica o prerokovaní protokolu sa prikladá k protokolom o výsledku kontroly a uloží sa ňou tiež povinnosť vedúcemu kontrolovaného subjektu v určenej lehote:

prijat' opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a ich príčin a predložiť ich orgánu kontroly, určiť zamestnancov zodpovedných za zistené nedostatky, predložiť orgánu kontroly správu o splnení opatrení na odstránenie nedostatkov a ich príčin a uplatnení právnej zodpovednosti, uplatniť právnu zodpovednosť za zistené nedostatky voči zamestnancom zodpovedným za tieto nedostatky (§ 13 ods. 6 zákona o kontrole).

K namietaným nedostatkom Protokolu najvyšší súd konštatuje, že kontrolu považuje za vykonanú v súlade so zákonom č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o kontrole). Dôvodom, prečo dvaja poverení zamestnanci nemohli zabezpečiť výkon kontroly ako členovia skupiny a tiež k otázke podpísania Protokolu, bolo dostatočné zistenie, že dvaja zamestnanci v čase vykonávania kontroly skončili štátnozamestnanecký pomer k žalovanému. Napriek tomu správny orgán splnil podmienky stanovené v § 13 ods. 1 písm. k) zákona o kontrole, pretože o výsledku vykonanej kontroly bol vypracovaný Protokol a tento obsahuje aj vlastnoručné podpisy pracovníkov kontroly.

Činnosť kontroly je teda odlišná od správneho konania. Naproti tomu správne konanie predstavuje proces, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Ide o dva diametrálne odlišné

právno-aplikačné procesy. Prvým sa sleduje režim kontroly v najužšom zmysle slova, t. j. cieľom je odhaliť možné porušenia predpisov a takto identifikované nedostatky odhaliť a prijať nápravné opatrenia. Naopak cieľom správneho konania je objektivizácia skutkového stavu, tzv. ustálenie skutkového stavu veci a následná aplikácia príslušnej právnej normy (delikty podľa zákona o verejnom obstarávaní) za súčasného dodržania procesných práv a garancií priznaných účastníkovi konania a iným určeným osobám.

Z uvedeného je zrejmé, že správne konanie predstavuje samostatné konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb a zároveň aj to, že odôvodnenie výrokovej časti rozhodnutia a jednotlivých zistení v ňom uvedených sú v plnej ríži objektívneho a nestranného správneho orgánu. Prvostupňový správny orgán nie je viazaný právnym názorom iných subjektov s výnimkou právneho názoru odvolacieho orgánu, právneho názoru uvedeného v právoplatnom rozhodnutí súdu, príp. právneho názoru uvedeného v rozhodnutí iného príslušného orgánu, ktorý už právoplatne rozhodol o určitej otázke (predbežné otázky).

Z uvedeného vyplýva, že protokol o výsledku kontroly je podkladom pre začatie správneho konania, avšak samotný protokol nelimituje správne orgány v akomkoľvek rozhodovaní, či už procesnom alebo právno-aplikačnom.

Správne konanie vo veci uloženia pokuty začal správny orgán z úradnej povinnosti nielen na základe zistení uvedených v Protokole č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010, ale aj Zápisnice o prerokovaní Protokolu č. 667-6000/12/2009 zo dňa 17.01.2011 a Výhrad Ministerstva životného prostredia SR k Protokolu č. 667-6000/5/2009 zo dňa 13.10.2010 a na podklade kontrolných zistení v ňom obsiahnutých, príslušnej dokumentácie medzi žalobcom a spoločnosťou B.R.O.S., s.r.o., zo dňa 29.10.2008 a ďalším súvisiacim spisovým materiálom.

V danom prípade predstavoval Protokol z výkonu kontroly len jeden z pokladov rozhodnutia, ktorý prvostupňový správny orgán v intenciách zásady voľného hodnotia dôkazov vyhodnocoval. Protokol z výkonu kontroly predstavuje v rámci správneho konania vo veci uloženia pokuty výlučne jeden z pokladov správneho orgánu pre rozhodnutie vo veci, pričom správny orgán tento dôkazný podklad hodnotí v intenciách zásady voľného hodnotenia dôkazov, t. j. je vo výlučnej pôsobnosti správneho orgánu ako vyhodnotí skutkové závery zachytené v protokole z výkonu kontroly.

Podľa názoru odvolacieho súdu si žalovaný splnil svoje povinnosti v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku v celom svojom rozsahu, a teda jasne vymedzil správne delikty, pre ktoré bolo začaté správne konanie, umožnil žalobcovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. O uvedených skutočnostiach svedčí podľa najvyššieho súdu aj záznam z oboznámenia žalobcu s podkladmi rozhodnutia zo dňa 09.11.2011, ktorý je podpísaný zástupcami žalobcu a zamestnancami žalovaného.

V rámci súdneho konania žalovaný uvádzal, že pri predmetnom správnom delikte musel obligatórne rozhodnúť o uložení pokuty vo výške 5 % zmluvnej ceny. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný aj podľa názoru najvyššieho súdu striktné limitovaný zákonom stanovenou percentuálnou sadzbou, a preto nemohol pri rozhodovaní o výške pokuty využiť správnu úvahu, resp. prihliadať na iné ako predmetné riešenie stanovené v administratívno-právnej norme, ako je tomu napr. v prípade, keď rozhoduje o pokute podľa § 149 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, t. j. keď správny orgán rozhoduje o uložení pokuty v rámci hornej a dolnej sadzby. Žalovaný postupoval v zmysle zákona keď pri ukladaní pokuty prihliadal rigorózne len na zmluvnú cenu. Žalovaný však, podľa názoru odvolacieho súdu, v rozhodnutiach č. 118-3000/SK/7/2011 zo dňa 21.12.2011 a v rozhodnutí žalovaného nepochybne vyčerpávajúcym spôsobom opísal závažnosť správneho deliktu § 149 ods. 1 písm. a) zákona o verejnom obstarávaní, ktorého skutkovú podstatu naplnil žalobca, a preto ani odvolacie argumenty žalobcu nemohli obstáť.

Žalovaný v tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudky súdov, v rámci ktorých sa preskúmavala zákonnosť rozhodnutí o uložení pokuty na základe rigorózne stanovenej výšky 5 % zo zmluvnej ceny. V žiadnom prípade, s výnimkou rozsudku Najvyššieho súdu SR, na ktorý poukazuje žalobca sp. zn. 4Sžf/85/2012 z 28.05.2013 doposiaľ nebola spochybnená ustálená rozhodovacia prax žalovaného týkajúca sa uloženia zákonom pevne stanovenej pokuty za správny delikt v správnom konaní, t. j. pri správnych deliktach podľa § 149 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní, (žalovaný dáva do pozornosti napr. rozhodnutie žalovaného č. 013-P/02-2006 zo dňa 07.02.2006 - rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžo 452/2009; rozhodnutie žalovaného č. 020-P/02-2009 zo dňa 09.02.2009 - rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 2Sžf/37/2012; rozhodnutie žalovaného č. 159-P/10-2011 zo dňa 18.10.2011 - rozsudok Krajského súdu Bratislava č. k. 3S 243/2011-30, rozhodnutie žalovaného č. 119-P/05-2011 zo dňa 20.05.2011 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 104/11-88; rozhodnutie žalovaného č. 147-P/09-2011 zo dňa 23.09.2011 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 202/2011-79; rozhodnutie žalovaného č. 165-P/1 1-2010 zo dňa 05.11.2010 - rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 357/2010-38 atď).

Z uvedeného bez pochyby vyplýva, že žalovaný rozhodol plne v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR.

Najvyšší súd dospel k záveru, že ak v tomto prípade boli v súťažných podmienkach (resp. aj v oznámení o vyhlásení súťaže návrhov alebo v návrhu zmluvy) uvedené aj niektoré súvisiace plnenia, jedná sa o rozpor so ZVO, pretože hlavný účel súťaže návrhov (a pojmu návrh) s nadväzujúcim rokovacím konaním bez zverejnenia (t. j. získať výsledok vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka) nebol naplnený. Okrem hlavných plnení, ktoré boli výsledkom vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka, boli v predmete obstarávania zahrnuté aj plnenia, ako bola aj príprava a uverejnenie článkov, inzerátov, tlačových správ, príprava PR materiálov, zborníkov, pozvánok, redaktorské práce, editorské práce, príprava propagačných, informačných a metodických pokynov, ktoré nie sú len činnosťami intelektuálnymi, ale predovšetkým záväznými. Preto argumentáciu žalobcu v tomto znení súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Prostredníctvom rokovacieho konania bez zverejnenia v zmysle § 58 ods. 1 písm. h) ZVO nie je možné zadať takú zákazku na poskytnutie služieb, vrámci ktorej nemusia byť predmetné služby poskytnuté a dodané výlučne víťazom súťaže návrhov. Rovnako uvedené platí aj pre zákazku, ktorej predmetom sú služby presahujúce rozsah dopracovania víťazného návrhu.

Najvyšší súd sa nestotožnil ani s odvolacím dôvodom žalobcu, ktorý tvrdí, že ním zvolený postup v rokovacom konaní je v súlade so zásadou hospodárnosti, pretože ak by postupoval podľa odporúčania žalovaného a rozdelil zákazku na návrh realizácie cez súťaž návrhov a na zákazku na poskytovanie služieb - realizáciu Komunikačného plánu, resp. ďalších viacero zákaziek na poskytovanie súvisiacich služieb, bola by to neúmerná časová a administratívna záťaž. Žalobca má za to, že v prípade, ak by sa zobrala do úvahy možnosť uplatnenia revízných postupov jednotlivými uchádzačmi, ktorí by sa uchádzali o jednotlivé zákazky realizáciu jednotlivých služieb na výkon Komunikačného plánu, existovalo by reálne riziko, že by nebolo možné uskutočniť realizáciu Komunikačného plánu načas. Najvyšší súd je naopak názoru, že v procese verejného obstarávania zadávanie zákaziek v členských štátoch EÚ, prostredníctvom štátu, ktorý sa spravuje verejným právom, podlieha rešpektovaniu zásady voľného pohybu tovaru, zásady slobody usadiť sa a zásady slobody poskytovať služby ako aj zásad z nich vyplývajúcich, napríklad zásada rovnakého zaobchádzania, zásada nediskriminácie, zásada vzájomného uznávania, zásada proporcionality a zásada transparentnosti. Právny poriadok Slovenskej republiky rešpektuje uvedené zásady s cieľom zabezpečiť ich účinky a zabezpečiť liberalizáciu verejného obstarávania. Naopak žalobca bol povinný ako štátny orgán (ústredný orgán), ktorý sa spravuje verejným právom v konaní pre zadanie verejnej zákazky, nespôsobiť narušenie hospodárskej súťaže vo vzťahu k súkromným uchádzačom.

Najvyšší súd ďalej konštatuje, že žalobca postupoval pri vymedzení predmetu súťaže návrhov v rozpore s § 103 ods. 1 ZVO, keďže súčasťou vymedzeného predmetu súťaže návrhov boli tiež služby, ktoré nie je možné považovať za písomne alebo graficky vyjadrený výsledok vlastnej intelektuálnej činnosti účastníka, ktorý „je pre vyhlasovateľa užitočný ako podklad na zadávanie zákazky.“ Možnosť použitia

rokovacieho konania bez zverejnenia ako postupu vedúceho k zadaniu zákazky na poskytnutie služby tomu účastníkovi, ktorého návrh vyhodnotila porota ako víťazný, je potrebné vykladať reštriktívne v dôsledku absencie prvku hospodárskej súťaže v tomto postupe zadávania zákazky.

Ak mal žalobca záujem o stvárnenie, resp. zachytenie tvorivého výsledku formou návrhu, mohol použiť súťaž návrhov len na samotné kreatívne návrhy a víťazný návrh potom použiť ako súčasť opisu predmetu zákazky na poskytovanie služieb - zabezpečenie realizácie Komunikačného plánu.

Realizácia požadovaných služieb, ktorými sa zabezpečí zrealizovanie predmetného návrhu, nie je závislá výlučne na účastníkovi, ktorého návrh porota označila za víťazný. Podľa súdu sa jedná o štandardné služby, ktoré mali byť obstarávané ďalšími postupmi verejného obstarávania. Za dôležité považuje akcentovať princíp hospodárnosti, na ktorý poukazuje aj rozsudok NS SR sp. zn. 4Sž 129/03 zo dňa 28.09.2004, v zmysle ktorého účelom ZVO je v prvom rade ochrana investícií z verejných zdrojov a až v tej súvislosti ochrana uchádzačov -subjektov súťažiacich o získanie zákazky.

Ak je predmetom rokovacieho konania bez zverejnenia, nadväzujúceho na predchádzajúcu súťaž návrhov, aj samotná realizácia návrhu, dochádza k zásadnému porušeniu princípu hospodárnosti, a to predovšetkým z dôvodu, že v rámci súťaže návrhov sa hodnotia predovšetkým aspekty súvisiace s tvorivosťou a kreativitou.

Žalobca si v predmetnej súťaži návrhov stanovil ako hodnotiace kritériá naplnenie cieľov, koncepcnosť a primeranosť riešenia, kreatívny nápad, kreatívne stvárnenie, originalita a zrozumiteľnosť súťažného návrhu, teda kritériá, ktoré nedeterminujú ekonomickú výhodnosť. Uvedené má za následok, že prostredníctvom súťaže návrhov, ktorej predmetom hodnotenia boli stanovené subjektívne kritériá a nie cena, ani iné kritériá determinujúce ekonomicky najvýhodnejšiu ponuku, že došlo k zadaniu zákazky v hodnote 13 090 000,00 € s DPH bez aplikácie princípu hospodárnosti. Z uvedeného dôvodu je preto nezlučiteľné najmä s princípom hospodárnosti uzatvárať zmluvu na realizáciu víťazného návrhu, ktorý vzišiel zo súťaže návrhov, rokovacím konaním bez zverejnenia podľa § 58 ods. 1 písm. h) ZVO.

Najvyšší súd dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán aj žalovaný postupovali vo veci zákonne, riadne zistili skutkový stav, argumenty odôvodňujúce výrok rozhodnutí sú legitímne v žiadnom prípade nevykazujú znaky svojvôle, rozhodnutie je v súlade s právnymi predpismi vnútroštátneho práva, ale aj práva únie. Z rozsudku súdu prvého stupňa v konečnom dôsledku vyplýva, že ten sa plne stotožnil s argumentáciou žalovaného, t. j. posúdil jeho postup a rozhodnutie za súladné s právnymi predpismi.

S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je vecne správny a preto ho podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže nemal úspech v odvolacom konaní a žalovanému v tomto konaní náhrada trov neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.